

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ο δεκαπενταετής πλοίαρχος

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Σειρά: Γαλάζια Βιβλιοθήκη

Συγγραφέας & τίτλος πρωτοτύπου:
JULES VERNE, Un capitaine de 15 ans

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.
1η έκδοση: Σεπτέμβριος 2011

Διασκευή – Επιμέλεια κειμένου: Αναστασία Σακελλαρίου
Σχεδιασμός εξωφύλλου – Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης

Copyright © για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 76 818
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-960-481-576-0

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

Διασκευή: Αναστασία Σακελλαρίου

Η Γαλάζια Βιβλιοθήκη επιστρέφει ανανεωμένη

Η Γαλάζια Βιβλιοθήκη, η σειρά που καθιερώθηκε στη συνείδηση του αναγνωστικού κοινού για την ποιότητα και το σεβασμό της στην παιδική ψυχή, επανακυκλοφορεί ανανεωμένη σε νέες, μοντέρνες εκδόσεις, αποσκοπώντας να κάνει προσιτά σε μικρούς και μεγάλους τα αριστουργήματα της ελληνικής και παγκόσμιας λογοτεχνίας.

Από τον Ντίκενς και τον Μπαλζάκ έως τον Μαλό και τον Ουγκό, όλοι οι μεγάλοι συγγραφείς έδωσαν το παρών μέσα από διαλεκτά αριστουργήματα που, κυκλοφορώντας για πρώτη φορά το 1966, μύησαν τους νέους στον κόσμο του πνεύματος και καλλιέργησαν στην παιδική ψυχή ευγενικά αισθήματα και ανώτερα ιδανικά.

Βιβλία που δεν πρέπει να λείπουν από καμία βιβλιοθήκη, επιμελημένες εκδόσεις που χαρίζουν την αίσθηση του κλασικού επανακυκλοφορούν διασκευασμένες και προσεκτικά επιμελημένες με συμπεκνωμένα νοήματα που κεντρίζουν τη δημιουργική φαντασία των παιδιών και με όλες εκείνες τις παιδαγωγικές αξίες που πρέπει να περιέχονται σε ένα καλό παιδικό βιβλίο.

Γιάννης Κωνστανταρόπουλος,
Εκδότης

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 Η γολέτα *Πίλγκριμ*

Στις 2 Φεβρουαρίου του 1873, η γολέτα *Πίλγκριμ* βρισκόταν σε 43° 57' νότιο πλάτος και σε 165° 19' μήκος δυτικά του Γκρίνουιτς.

Ήταν ένα φαλαίνοθηρικό και ανήκε στον Τζέιμς Ουέλντον, πλούσιο εφοπλιστή της Καλιφόρνιας. Εδώ και χρόνια το κυβερνούσε ο κάππεν Χουλ.

Το *Πίλγκριμ* ήταν ένα από τα πιο μικρά, αλλά και πιο καλά σκάφη του μικρού στόλου που ο Τζέιμς Ουέλντον έστελνε κάθε χρόνο είτε στα βόρεια, πέρα από το Βερίγιο Πορθμό, είτε στα νότια, ως την Ανταρκτική.

Εκτός από τον καπετάνιο, το υπόλοιπο πλήρωμα το αποτελούσαν πέντε ναύτες κι ένας δόκιμος. Ήταν βέβαια λίγοι για το ψάρεμα της φάλαινας, όμως ο Τζέιμς Ουέλντον έβρισκε πιο οικονομικό να ναυτολογήσει στο Σαν Φρανσίσκο μόνο όσους ναύτες χρειάζονταν για τη διακυβέρνηση του πλοίου. Αργότερα στη Νέα Ζηλανδία θα

έβρισκε πολλούς καμακιστές κάθε εθνικότητας. Θα τους αγγάρευε για την περίοδο του ψαρέματος κι έπειτα θα τους αποβίβαζε.

Το ίδιο έγινε και στο *Πίλγκριμ*. Η γολέτα είχε τελειώσει το εποχιακό ψάρεμα στα όρια του πολιικού κύκλου. Δεν είχε γεμίσει, όμως, όλα τα βαρέλια με λάδι. Το κυνήγι της φάλαινας είχε αρχίσει να γίνεται δύσκολο, γιατί τις είχαν τόσο κυνηγήσει, που είχαν καταντήσει να είναι πια σπάνιες.

Για να πούμε την αλήθεια, το ψάρεμα τη χρονιά εκείνη δεν είχε πάει και πολύ καλά. Στις αρχές Ιανουαρίου, ο κάπτεν Χουλ αναγκάστηκε να επιστρέψει, παρόλο που δεν είχε έρθει ακόμη ο καιρός του γυρισμού για τους φαλινοθήρες.

Έτσι, το *Πίλγκριμ* έβαλε πλώρη για τα βορειοδυτικά και κατά τις 15 Ιανουαρίου αντίκρισε τις ακτές της Νέας Ζηλανδίας. Έφτασε στην Ώκλαντ κι εκεί αποβίβασε τους εποχιακούς καμακιστές.

Όμως, το πλήρωμα δεν ήταν ευχαριστημένο. Τους έλειπαν καμιά διακοσαριά βαρέλια λάδι για να συμπληρώσουν το φορτίο τους. Μάταια δοκίμασαν να βρουν στην Ώκλαντ άλλους ψαράδες, καθώς όλοι είχαν φύγει με άλλα καράβια.

Ο κάπτεν Χουλ ήταν έτοιμος να σαλπάρει, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκαν απρόοπτοι επιβάτες. Ήταν η κυρία Ουέλντον, η γυναίκα του πλοιοκτήτη, ο πεντάχρονος γιος της, ο Τζακ, κι ο εξάδελφός τους Μπένεντικτ.

Πριν από μερικούς μήνες ο Τζέιμς Ουέλντον είχε κά-

ποια δουλειά στη Νέα Ζηλανδία κι είχε πάρει μαζί του τη γυναίκα του και το παιδί του. Όταν όμως ετοιμάζονταν να ξαναγυρίσουν όλοι μαζί στο Σαν Φρανσίσκο, ο μικρός Τζακ αρρώστησε κι έτσι δεν μπορούσαν να ταξιδέψουν. Ωστόσο, η παρουσία του Ουέλντον στο Σαν Φρανσίσκο ήταν απαραίτητη. Άφησε, λοιπόν, τη γυναίκα του, το παιδί του και τον εξάδελφό τους στην Ώκλαντ και έφυγε μόνος του.

Πέρασαν τρεις μήνες από τότε. Ο μικρός είχε αναρρώσει εντελώς και η κυρία Ουέλντον, μόλις έμαθε τον ερχομό του *Πίλγκριμ*, αποφάσισε να επωφεληθεί για να επιστρέψει στον άντρα της.

Ήταν θαρραλέα γυναίκα, περίπου τριάντα χρόνων, και ήταν συνηθισμένη στα ταξίδια. Οι κίνδυνοι μιας μακρινής διαδρομής με ένα μικρό πλεούμενο δεν την τρόμαζαν. Αφού, λοιπόν, παρουσιαζόταν η ευκαιρία αυτή, η κυρία Ουέλντον δε θέλησε να τη χάσει κι ο εξάδελφός της συμφωνούσε μαζί της.

Ο Μπένεντικτ ήταν πενηντάρης, ψηλός και κοκαλιάρης. Όλη του η εμφάνιση έδειχνε πως ήταν από το είδος εκείνο των σοφών που μένουν για πάντα παιδιά και χρειάζονται διαρκώς κάποιον να τους προστατεύει. Η κυρία Ουέλντον, αν και πιο νέα απ' αυτόν, τον θεωρούσε σαν μεγάλο αδελφό του μικρού της Τζακ.

Όμως, ο Μπένεντικτ δεν ήταν χασομέρης. Κάθε άλλο. Η ζωολογία τον απορροφούσε ολόκληρο. Για την ακρίβεια, δεν τον ενδιέφερε η ζωολογία, αλλά μόνο η εντομολογία. Το πάθος του για τα αρθρόποδα εξάποδα δεν είχε

όρια. Εξάλλου, γι' αυτόν το λόγο δέχτηκε να συνοδέψει το ζεύγος Ουέλντον στη Νέα Ζηλανδία. Εκεί μπόρεσε να αποκτήσει μερικά σπάνια είδη εντόμων και τώρα ανυπομονούσε να επιστρέψει στον τόπο του, για να τα ταξινομήσει στη συλλογή του.

Αφού, λοιπόν, η κυρία Ουέλντον θα γύριζε με το παιδί της στην Αμερική με το *Πίλγκριμ*, φυσικό ήταν πως κι ο Μπένεντικτ θα τους ακολουθούσε.

Μέσα σε τρεις μέρες, η δυναμική αυτή γυναίκα ετοιμάστηκε και στις 22 Ιανουαρίου επιβιβάστηκε στο *Πίλγκριμ* μαζί με το μικρό Τζακ, τον εξάδελφό της και τη Ναν, μια γριά μαύρη νταντά.

Όταν το πλοίο ετοιμαζόταν να σηκώσει πανιά, ο κάπτεν Χουλ πλησίασε τη νεαρή γυναίκα.

—Κυρία Ουέλντον, της είπε, σας παίρνω μαζί μου, μόνο αν αναλαμβάνετε εσείς την ευθύνη. Δεν έχω λάβει καμιά σχετική διαταγή από τον άντρα σας. Και μια γολέτα δεν μπορεί να σας προσφέρει τις ίδιες εγγυήσεις για καλό ταξίδι όσο ένα επιβατικό πλοίο.

—Νομίζετε, κύριε Χουλ, είπε η γυναίκα, πως ο άντρας μου, αν ήταν εδώ, θα δίσταζε να επιβιβαστεί στο *Πίλγκριμ* μαζί μ' εμένα και το παιδί μας;

—Όχι, κυρία Ουέλντον, ασφαλώς όχι. Απλώς δε θέλω να αναλάβω αυτή την ευθύνη, γιατί δε θα βρείτε στο καράβι μας τις ανέσεις που έχετε συνηθίσει.

Η κυρία Ουέλντον χαμογέλασε.

—Αφού πρόκειται απλώς για ζήτημα ανέσεων, ας μη γίνεται λόγος. Δεν είμαι από τους επιβάτες εκείνους που

διαρκώς παραπονιούνται για το ένα ή το άλλο, απάντησε εκείνη. Ας ξεκινήσουμε, κύριε Χουλ.

Και η γολέτα έβαλε πλώρη για την Αμερική.

Σε λίγο ο καιρός άλλαξε. Ανατολικοί άνεμοι εμπόδιζαν το δρόμο του *Πίλγκριμ* κι ο κάπτεν Χουλ αναγκάστηκε να ελαττώσει την ταχύτητα του πλοίου και να λοξοδρομήσει. Έτσι, πέρασε ολόκληρο δεκαήμερο και το *Πίλγκριμ* βρισκόταν ακόμη πολύ μακριά από τον προορισμό του.

Ο Ντικ Σαντ

Παρά την αργοπορία, οι ταξιδιώτες δεν περνούσαν άσχημα.

Ο κάπτεν Χουλ είχε παραχωρήσει στη γυναίκα του πλοιοκτήτη την καμπίνα του στην πρύμνη του караβιού, όπου η κυρία Ουέλντον είχε εγκατασταθεί μαζί με το παιδί της και τη Ναν.

Για το σοφό εντομολόγο είχαν φτιάξει μια πρόχειρη καμπίνα κι ο κάπτεν Χουλ κοιμόταν στην πλώρη μαζί με το πλήρωμα. Οι επιβάτες και το πλήρωμα του πλοίου ήταν αγαπημένοι μεταξύ τους. Γνωρίζονταν από χρόνια και προέρχονταν όλοι από τα παράλια της Καλιφόρνιας.

Ένας μονάχα ανάμεσά τους δεν ήταν Αμερικανός. Ο Νεγκόρο, που εκτελούσε χρέη μάγειρα. Ήταν Πορτογάλος, αλλά μιλούσε καλά τ' αγγλικά. Στην Ώκλαντ, ο μάγειρας του *Πίλγκριμ* είχε εγκαταλείψει το σκάφος και ο Νεγκόρο, άνεργος τότε, προσφέρθηκε να αναλάβει υπη-

ρεσία. Ήταν άνθρωπος βαρύς και λιγομίλητος και δεν έκανε παρέα με τους άλλους. Δούλευε, όμως, ικανοποιητικά.

Ο κάπτεν Χουλ λυπόταν που δεν είχε τον καιρό να ζητήσει πληροφορίες για τον καινούριο μάγειρα, γιατί το βλέμμα του κι οι τρόποι του δεν του ενέπνεαν εμπιστοσύνη.

Ο Νεγκόρο θα ήταν σαραντάρης. Αδύνατος, όλο νεύρα, φαινόταν πολύ χεροδύναμος. Περνούσε τη μέρα του στην κουζίνα, ενώ το βράδυ αποσυρόταν στο γιατάκι του και κοιμόταν αμέσως.

Το υπόλοιπο πλήρωμα το αποτελούσαν πέντε ναύτες κι ένας μαθητευόμενος. Ο δόκιμος αυτός ήταν ένα ορφανό παιδί, δεκαπέντε χρόνων, και τον έλεγαν Ντικ Σαντ.

Ο Ντικ ήταν ένα γεροφτιαγμένο αγόρι, ικανό να αντιμετωπίσει τις φουρτούνες της θάλασσας. Από μικρό παιδάκι λάτρευε τη θάλασσα. Πριν ακόμη γίνει δέκα χρόνων, μπάρκαρε σαν μούτσος σ' ένα ποντοπόρο που ταξίδευε στις Νότιες Θάλασσες και σιγά σιγά εξασκήθηκε στη δουλειά του θαλασσινού. Οι αξιωματικοί φρόντιζαν πολύ για το πανέξυπνο αυτό παιδάκι και του δίδασκαν πρόθυμα καθετί σχετικό με το επάγγελμά τους. Έτσι, δεν άργησε να γίνει δόκιμος.

Ο Ντικ ήταν ιδιαίτερα αφοσιωμένος στην οικογένεια Ουέλντον, αφού της χρωστούσε τα πάντα, και χάρηκε πολύ όταν έμαθε πως η κυρία Ουέλντον κι ο μικρός Τζακ θα ταξίδευαν με το *Πίλγκριμ*.

Αλλά και η κυρία Ουέλντον ήταν ευχαριστημένη που

ο προστατευόμενός της θα βρισκόταν πάνω στο ίδιο καράβι. Ήξερε πως, αν και παιδί, είχε μυαλό και καρδιά ώριμου άντρα και θα μπορούσε να του εμπιστευτεί κάθε στιγμή το γιο της.

Δυστυχώς, οι αντίθετοι άνεμοι εμποδίζουν τον κάππεν Χουλ να φέρει το πλοίο στη γραμμή που ήθελε και στενοχωριόταν για όλες αυτές τις αργοπορίες.

Παρά τη μικρή εκείνη αναποδιά, ελπίζανε πως τίποτε το σοβαρό δε θα τάραζε το μονότονο αυτό ταξίδι, όταν στις 2 Φεβρουαρίου...

Ήταν μόλις εννιά το πρωί κι ο Ντικ με τον Τζακ ατένιζαν το πέλαγος από το κατάστρωμα.

— Τι είναι αυτό εκεί; ρώτησε κάποια στιγμή ο Τζακ, δείχνοντας πέρα μακριά ένα σημαδάκι στη θάλασσα.

Ο Ντικ κοίταξε στο σημείο που έδειχνε ο Τζακ.

— Α! Είναι ένα μισοβουλιαγμένο πλοίο.

Στράφηκε προς τον τιμονιέρη και βροντοφώναξε:

— Ναυάγιο στα δεξιά!

Το ναυάγιο

Μόλις αντήχησε η κραυγή του Ντικ, όλο το πλήρωμα βρέθηκε στο πόδι. Μονάχα ο Νεγκόρο έμεινε στην κουζίνα του, λες και κάτι φοβόταν. Όλοι κοίταζαν το αντικείμενο που τα κύματα λίκνιζαν τρία μίλια πιο μακριά.

— Μήπως υπάρχουν ναυαγοί; ρώτησε ανήσυχη η κυρία Ουέλντον.

— Θα το μάθουμε, αν πλησιάσουμε, αποκρίθηκε ο καπετάνιος.

Γύρισε στον πηδαλιούχο και πρόσταξε:

— Δεξιά το τιμόνι, Μπόλτον. Πρέπει να πλησιάσουμε το ναυάγιο.

Σύντομα, η γολέτα βρισκόταν καμιά τριακοσαριά μέτρα μακριά από το ναυαγισμένο καράβι. Στο μέρος που ξεπρόβαλλε από τη θάλασσα φαινόταν τώρα ολοκάθαρα ένα μεγάλο ρήγμα μέχρι τα ύφαλα.

— Α! Έγινε σύγκρουση! φώναξε ο Ντικ Σαντ.

— Ας ελπίσουμε, είπε η κυρία Ουέλντον, πως το καράβι που τους χτύπησε μάζεψε τουλάχιστον τους ναυαγούς.

— Μακάρι! απάντησε ο κάππεν Χουλ. Εκτός αν το πλήρωμα πρόλαβε να κατεβάσει τις βάρκες του και σώθηκε μ' αυτές. Γιατί, δυστυχώς, πολλές φορές σε περιπτώσεις σύγκρουσης ο ένοχος φεύγει όσο γρηγορότερα μπορεί.

— Μα αυτό είναι μεγάλη απανθρωπιά! φώναξε η κυρία Ουέλντον.

— Κι όμως συμβαίνει. Υπάρχουν αμέτρητα παρόμοια περιστατικά. Όσο για το πλήρωμα αυτού του καραβιού, φαντάζομαι πως θα κατέφυγε στις βάρκες, γιατί δε διακρίνω ούτε μία στο κατάστρωμά του.

— Δεν αποκλείεται όμως κάποιοι να έχουν μείνει ακόμη πάνω στο ναυάγιο, είπε η κυρία Ουέλντον.

— Απίθανο, απάντησε ο καπετάνιος. Θα μας είχαν δει και θα έκαναν σινιάλο. Πάντως, ας πλησιάσουμε λίγο ακόμα.

Το *Πίλγκριμ* προχώρησε καμιά πενήντα μέτρα και ξαφνικά ο Ντικ Σαντ έγενεψε στους συντρόφους του να σωπάσουν.

— Ακούστε! τους είπε στήνοντας αυτί.

— Θαρρώ πως ακούω γαβγίσματα, είπε ένας ναύτης.

Πραγματικά, όσο πλησίαζαν, τόσο καθαρότερα αντηχούσαν απελπισμένα γαβγίσματα.

— Θα είναι το карабόσκυλο, είπε ο καπετάνιος.

— Πρέπει να το σώσουμε, είπε η κυρία Ουέλντον.

Τότε, ένας μεγαλόσωμος σκύλος ξεπρόβαλε από το εσωτερικό κι άρχισε να γαβγίζει με μεγαλύτερη από πριν απελπισία.

— Χόουικ, είπε ο καπετάνιος στο λοστρόμο, κατεβάστε μια βάρκα και γύρνα τα πανιά τραβέρσο.

Γύρισαν αμέσως τα πανιά, έτσι που το καράβι έμεινε σχεδόν ακίνητο περίπου ογδόντα μέτρα πέρα από το ναυάγιο, και δυο ναύτες έριξαν μια βάρκα στη θάλασσα, όπου πήδησαν μέσα ο καπετάνιος, ο Ντικ και οι δυο ναύτες.

Ο σκύλος εξακολουθούσε να γαβγίζει, προσπαθώντας να κρατηθεί όρθιος στην κουπαστή. Κάθε τόσο ξανάπεφτε μέσα και γύριζε το κεφάλι προς το βάθος του καραβιού. Θα έλεγε κανείς πως δεν απευθυνόταν στους σωτήρες που πήγαιναν να τον βοηθήσουν, αλλά σε άλλους, ναύτες ή επιβάτες, φυλακισμένους στο εσωτερικό του καραβιού.

Λίγα μέτρα χώριζαν πια τη βαρκούλα από το ναυάγιο.

Μονομιάς η στάση του σκύλου άλλαξε. Ενώ προηγουμένως φαινόταν πως καλούσε σε βοήθεια, ξαφνικά άρχισε να γαβγίζει μανιασμένα.

Ούτε ο καπετάνιος ούτε οι σύντροφοί του μπορούσαν να αντιληφθούν πως τη στιγμή εκείνη είχε φανεί στο κατάστρωμα του *Πίλγκριμ* ο Νεγκόρο και πως ήταν η δική του παρουσία που είχε εξαγριώσει το ζώο.

Ο Νεγκόρο έριξε μια ματιά στον πελώριο σκύλο και, χωρίς να δείξει την ελάχιστη έκπληξη, εξαφανίστηκε πάλι στην κουζίνα του.

Στο μεταξύ, η βάρκα είχε κάνει το γύρο του μισοβουλαιαγμένου σκάφους και έτσι είδαν στην πλώρη το όνομά του: *Βαλντέκ*.

Λίγο πιο πέρα ένα μεγάλο ρήγμα έδειχνε το σημείο της

σύγκρουσης. Καθώς το πλοίο είχε γείρει στο δεξιό πλευρό, το ρήγμα αυτό είχε βρεθεί δυο με τρία πόδια πάνω από την επιφάνεια του νερού, γι' αυτό και το σκάφος δεν είχε βυθιστεί εντελώς.

Στο κατάστρωμα δε φαινόταν τώρα ψυχή. Ο σκύλος είχε αφήσει την κουपाστή, είχε σταθεί στην είσοδο της κεντρικής καμπίνας και γάβγιζε τότε προς το εσωτερικό και πότε προς τους σωτήρες που πλησίαζαν.

— Σίγουρα υπάρχουν και άλλοι στο πλοίο, παρατήρησε ο Ντικ.

— Αν κάποιοι έμειναν ζωντανοί μετά τη σύγκρουση, είπε ο καπετάνιος, θα πέθαναν από την πείνα και τη δίψα.

— Όχι, φώναξε ο Ντικ. Ο σκύλος δε θα γάβγιζε έτσι, αν υπήρχαν μόνο νεκροί. Είμαι βέβαιος πως το λιγότερο ένας ζωντανός βρίσκεται πάνω στο καράβι.

Τη στιγμή εκείνη το μεγαλόσωμο ζώο γλίστρησε ως τη θάλασσα και κολύμπησε μέχρι τη βάρκα. Το βοήθησαν να ανέβει κι έπειτα αναζήτησαν κάποια κατάλληλη θέση για να πλευρίσουν ευκολότερα το *Βαλντέκ*.

Για να το πετύχουν αυτό, ξεμάκρυναν μερικά μέτρα. Ο σκύλος όμως νόμισε τότε πως οι σωτήρες του δεν ήθελαν ν' ανέβουν στο καράβι. Άρχισε, λοιπόν, να τραβά από το σακάκι τον Ντικ και τα σπαρακτικά γαβγίσματά του ξανάρχισαν.

Όλοι κατάλαβαν τι ζητούσε το έξυπνο ζώο και η βάρκα πλησίασε ξανά το ναυαγισμένο καράβι. Οι δυο ναύτες την έδεσαν στα κάγκελα κι ο καπετάνιος μαζί με τον Ντικ σκαρφάλωσαν στο μέρος που εξείχε από το νερό.

Ο σκύλος είχε ανέβει πρώτος εκεί και προχώρησε προς την μπουκαπόρτα του αμπαριού.

Ο καπετάνιος κι ο Ντικ μπήκαν μέσα κι εξέτασαν το εσωτερικό. Δεν υπήρχε ψυχή.

Ο σκύλος, όμως, είχε μείνει στην κουβέρτα κι εξακολουθούσε να γαβγίζει λίγο πιο πέρα.

— Ας ξανανεβούμε, είπε στο δόκιμο ο κάπτεν Χουλ.

Βγήκαν πάλι στο κατάστρωμα κι ο σκύλος έτρεξε κοντά τους. Προσπαθούσε να τους παρασύρει προς τη μικρή γέφυρα στο πίσω μέρος του καραβιού, γαβγίζοντας συνεχώς. Τον ακολούθησαν.

Εκεί, αντίκρισαν πέντε σώματα ξαπλωμένα στο πάτωμα. Ήταν πέντε νέγροι.

Ο Ντικ τούς εξέτασε και διαπίστωσε πως η καρδιά τους χτυπούσε ακόμη.

— Πρέπει να τους πάρουμε στο καράβι, είπε ο καπετάνιος.

Έτσι, σύντομα και οι πέντε άντρες μεταφέρθηκαν στο κατάστρωμα της γολέτας. Ο μεγαλόσωμος σκύλος τούς είχε συνοδεύσει.

— Α! Τους δυστυχισμένους! φώναξε η γυναίκα του πλοιοκτήτη.

— Είναι ζωντανοί! της ανήγγειλε ο Ντικ. Θα τους σώσουμε!

Στράφηκε από την άλλη και φώναξε:

— Νεγκόρο!

Μόλις αντήχησε το όνομα αυτό, ο σκύλος τινάχτηκε ολόρθος κι άρχισε να γαβγίζει απειλητικά. Και, όταν έπει-

τα από λίγο ο μάγειρας βγήκε από την κουζίνα, ο σκύλος όρμησε επάνω του και θέλησε να τον αρπάξει από το λαιμό.

Ο Νεγκόρο, οπλισμένος μ' ένα ραβδί, τον κράτησε σε απόσταση, ενώ δυο ναύτες έτρεξαν να συγκρατήσουν το ζώο.

— Περίεργο! είπε ο καπετάνιος.

— Ακατανόητο, μουρμούρισε κι ο Ντικ.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.